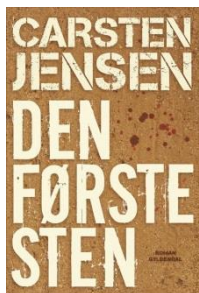

”DEN FØRSTE STEN”

”Vi lytter alle sammen. Den durrende lyd af en fjern mejetærsker oppe i himlen er der stadig. Én styrtede til jorden. Nu hænger der en ny deroppe. Jeg er sikker på lyden vil følge os, indtil alt dette på den ene eller andet måde er overstået. Måske vil det være det sidste, vi hører.

Jeg ved at afghanerne i deres daglige liv har vænnet sig til lyden. Det er de nødt til. Det er synet af dronen, de ikke magter. Men også lyden, dødens baggrundsmusik, der ofte ledsager dem hele dage ad gangen, har en pris. Den er der i alle gøremål, arbejdet på marken, indkøbet på markedet, tilberedningen af mad, børnenes vej til skolen, hvis der er nogen skole, en omhyggeligt doseret, daglig dråbe af rædsel, der udhuler dem indefra, giver dem søvnløse nætter, opkastninger, hovedpine, en konstant pirrelighed, der snart får dem til at falde hen i selvbeskyttende sløvhed, snart gør dem grundløst aggressive.”

(Uddrag fra romanen, side 534)